

Mitä kuuluu?

Kati Hurme-Leikkonen muistetaan kunnianhimoisena urheilijana, joka toi Suomelle nuorten EM-kultaa esteratsastuksessa 1988. Tämän jälkeen hän kilpaili monta vuotta kansainvälisellä huipputasolla, mutta palasi sitten koti-Suomeen ja ryhtyi opiskelemaan. Nyt hän asuu Perniössä ja on kolmen lapsen äiti.

Katista tuli TOIMITTAJA

Kati ja viisivuotiaaksi tuleva lancettolainen Lauritzon. Tämä pari tähtää tulevan kesän nuorten hevosten luokkiin.

TEKSTI: JUTTA KOIVULA

KUVAT: JUTTA KOIVULA JA KATI HURME-LEIKKOSEN ALBUMIT

Nykyisin Katin ääni on monille tuttu televisioista, hän on selostanut Eurosportille ratsastusta ja hän selosti myös viime kesänä olympialaisten ratsastusosuudet Yleisradiolle. Hän myös hoitaa Helsinki International Horse Show'n lehdistöpalvelua, kirjoittaa juttuja ja tekee myös satunnaisia radiotoimittajan töitä.

Kati aloitti harrastuksen serkkujensa vanavedessä kesälomalla Aulangolla alle kouluikäisenä. Kuusivuotiaana hän aloitti Tuomarinkylässä ratsastustunnit. Myöhemmin hän kävi Husössä,

Eriksnäsissä ja Karlvikissä tunneilla.

- Sain oman hevosen 14-vuotiaana. Olin varmaan jo ehtinyt kinuta omaa hevosta vanhemmiltani, mutta sen saaminen oli iso yllätys. Olin isäni kanssa Santahaminassa katsomassa estekilpailuja kun siellä kuulutettiin, että Veikko Heikkilällä oli hevonen myytävänä.

- Isä innostui ja me lähdimme kokeilemaan. Se hevonen ei sopinut minulle, mutta Veikko kertoi, että hänellä olisi toinen, joka olisi minulle parempi, Satin nimeltään.

Katin Euroopan Mestaruus oli pohjoismaiden ensimmäinen.

”Metropolitan oli mielettömän rehellinen ja suurisydäminen hevonen”

Kati ja Satin pääsivät Veikon valmennukseen ja tulosta alkoi syntyä heti. Hevonen oli täydellinen junioriratsu, ja Kati oli sillä jo seuraavana vuonna juniorien PM-joukkueessa.

Kati sai pian myös käyttöönsä lainaratsun Colt, jolla hän nappasi lukemattomia voittoja 120 cm:n luokissa.

- Se oli mahdottoman nopea, mutta välillä menttiin kaarteissa nurin vauhdin takia, Kati muistaa hymyssä suin.

- Taisin kyllä olla melkoinen rämöpää silloin nuorempana.

Manageri-isä vahvana tukena

Katin isä Veikko ohjasi tyttärtään menestykseen ja huolehti taustat kuntoon. Hän toimi tyttärensä managerina aikana, jolloin urheilumanagereista ei vielä tiedetty juuri mitään. Katilla oli jo junioreikäisenä sponsorisopimukset Volvo-Auton ja Pohjolan kanssa. Hän sai käyttöönsä sopivia hevosia ja osoittautui satsausten arvoiseksi. Myös Katin saavuttamista tuloksista tiedotettiin tehokkaasti.

EM-kultaratsu Pohjola Metropolitan tuli Katile Englannista Paula Grahamin tallista.

- Se oli hollantilainen ruuna, syntynyt Albert Voornin naapurissa. Kun kokeilin sitä, se vaan pukitteli kaikissa nurkissa ja oli muutenkin hankala. Mutta meillä kuitenkin synkkäsi alusta lähtien hyvin, vaikka hevonen hyppäsiikin tosi vahvasti. Alkuun minulla oli ongelmia pysyä hypyissä tasapainossa, Kati muistaa.

- Metropolitan oli kuitenkin mielettömän rehellinen ja suurisydäminen hevonen. Tuntui etä se ajatteli itse ja nautti kilpailemisesta.

Katin junioriaikoihin ajoittuu Enso-Team, johon Katikin valittiin.

- Silloin oli kaikilla kauhea draivi päällä, Kati muistelee.

- Satsattiin hevosiiin, valmentauduttiin ja kilpailtiin ahkerasti.

- Meilläkin oli Jorma Paakkari vastaamassa kuntopuolen valmennuksesta ja myös henkisen puolen valmennusta. Kävin ahkerasti lenkillä ja kuntosalilla, jotta pysyin hyvässä kunnossa. Käytin myös rentoutusta ja mielikuva-harjoittelua hyödyksi.

EM-voitto yllätyksenä

Kati ja Metropolitan osallistuivat juniorien EM-kilpailuihin 1986 ja nuorten kilpailuihin kolme vuotta seuraavana vuonna.

- Seuraavana vuonna meillä oli mielettömän joukkue, Ery ”Hämme” Broman Antillylla, Mirri Kynsilehto US Neopolitanilla ja me. Hämme pääsi uusimaan pronssista mutta jäi neljänneksi, minä puolestani uusin kultamitalista Saksan René Tebbeliä vastaan.

- Verryttelyalueella oli koko Saksan joukkue Tebbelin tukena, meitä taas oli Paula Graham, hevosenhoitajani Tua Skotte ja minä. Minun voittoni oli kauhea pettymys Tebbelille, joka ei paljon puhua pukahtanut palkintojenjaossa.

Pohjola Metropolitan loukkaantui vain viikko EM-voiton jälkeen ja oli pari vuotta pois radoilta. Myöhemmin se kilpaili vielä Mikko Mäentaustan ratsastamana.

Keski-Euroopasta kilpailuihin

Kati lähti suoraan ylioppilaskirjoitusten jälkeen maailmalle muutamaksi vuodeksi.

- Olin ensin kolme vuotta Paula Grahamin luona Englannissa ja sen jälkeen toiset kolme vuotta Albert Voornin tallissa Hollannissa.

- Paulan luona opin paljon siitä, miten urheiluevosia pitää valmentaa, hoitaa ja ruokkia. Hän oli tosi tarkka siitä, että perusasiat hoidettiin kunnolla. Siellä hevonen oli aina ensimmäisellä sijalla.

- Albert Voorn puolestaan pisti ratsastukseni istunnasta lähtien täysin uusiksi. Sileällä ratsastamisen piti olla paljon tarkempaa ja esteitä lähestyessä kontrolli piti säilyttää täydellisenä viimeiseen askeleeseen saakka.

- Vaikka valmentajat olivat tyyliiltään erilaisia, molemmat sopivat senhetkiseen kehitysvaiheeseen hyvin, Kati analysoi.

Kati sai seniorina ratsukseen Pohjola Vancouverin, joka oli kuuma ja hankala ratsastaa.

- Sillä oli paljon kapasiteettia, mutta hyvin usein radoilla tuli yksi tai kaksi pudotusta, mikä on pitemmän päälle tosi turhauttavaa.

Kati osallistui Vancouverin kanssa lähes neljäänkymmeneen grand prix-, nations´ cup- ja maailmancup-luokkaan. Vuonna 1991 he osallistuivat seniorien EM-kilpailuihin Ranskan La Baulessa.

- Se kisa meni kyllä ihan penkin alle, Kati tunnustaa.

- Albertilla oli joku ruokintakokeilu menossa ja hänen tallissaan hevosille ei annettu muuta ruokaa kuin heinää, lesettä ja yrttejä. Luultavasti siksi Vancouver sairastui kuljetuskuumeeseen kuukautta ennen EM-kisoja. Ensimmäinen päivä meni vielä hyvin, mutta toisena tuntui siltä, että bensa vaan kerta kaikkiaan loppui, Kati kuvailee.

Ratsukon sijoitus oli lopulta 43.

- Ruokintakokeilu loppui sitten vähin äänin Voornin tallissa.

Lama lopetti kilpauran

Kati joutui lopettamaan kilpailu-uransa pakon edessä.

- Kun 90-luvun lama iski Suomeen, spon-

sorit vetäytyivät ja minulla ei ollut enää mahdollisuuksia jatkaa samalla tasolla. Kaiken lisäksi Vancouver loukkaantui ja joutui toipilaaksi. Kun hoidin Vancouveria kuntoon, opiskelin puoli vuotta Brysselin amerikkalaisessa yliopistossa enkä viihtynyt lainkaan.

- En halunnut aloittaa kaikkea alusta maailmalla nuorten hevosten kanssa, vaikka kilpailumotivaatiota olisi edelleen ollut, vaan päätin palata Suomeen ja opiskella jotakin. Vancouver myytiin Kreikkaan junioriratsastajalle kun se oli toipunut.

Kati opiskeli tradenomiksi ja jätti ratsastuksen vähäksi aikaa.

- Pidin kyllä valmennuksia ja hyppäsin joskus jollakin hevosella. Oli tosi vaikeaa tottua elämään ilman kilpailuja, varsinkin syksyn Horse Show katsomon puolelta tuntui alkuun tosi pahalta.

Kati tapasi pian tulevan miehensä, maanviljelijä Pekka Leikkosen.

- Törmäsimme vappuna Helsingissä ja irvailin silloin, onko hän mahdollisesti emäntää etsimässä. Puolen vuoden kuluttua menimme kihloihin ja vuoden päästä naimisiin. Kati muutti Perniöön ja perheessä on kolme lasta; yhdeksänvuotias Otto, kahdeksanvuotias Liina ja kolmivuotias Aura. Kati jatkoi myöhemmin opintojaan Vierumäellä, jossa hän suoritti keväällä loppuun urheilujournalismin erikoistumisopinnot.

Valmentajana lajissa mukana

Kati toimi seitsemän vuotta Lounais-Suomen aluevalmentajana esteratsastuksessa, mutta opintojen takia hän vähensi valmennuksia ja käy nykyisin vain muutamassa paikassa.

- Nyt valmentajana sitä oikeastaan vasta tajuua, miten paljon henkistä kanttia esteratsastus vaatii. Täytyy olla voitontahtoa ja itsevarmuutta. Resurssit ja lahjakkuus eivät aina satu saman ihmisen kohdalle, joten hyvin harvasta voi oikeasti tulla korkean tason kilpailijaa.

- Jos valmentaja käy tallilla kerran viikossa tai kahdessa, harjoitusten väliin jää aika monta päivää. Se, mitä ratsastaja tekee valmennusten välillä, määrittää sen, miten hän kilpailuissa tulee menestymään. Kaikki on kiinni omasta motivaatiosta. Valmennettavilta kaipaisi joskus enemmän urheilullista asennetta, jotta lajin taso nousisi.

- Suomalaisista esteratsastusta ei voi mielestäni kutsua kilpaurheiluksi muuten kuin aivan huipun osalta. Muuten kyse on vain harrastelusta.

- Kun viimeksi kävin kansallisissa ponikilpailuissa, kauhistuin katsellessani verryttelyalueen touhua. Kahden luokan välissä ratsastajat kuluttivat aikaansa istumalla ponien satulassa. Vaikka oli hellepäivä, poneja ei viety varjoon eikä juotettu eivätkä ne saaneet levätä. Kaipaisin ratsastajilta hevosmiestäittoa ja hevosten kunnioittamista. Ne kuuluvat tärkeänä osana kilparatsastukseen. ♦

1.

1. Kati loi perustan esteratsastusuralleen Englannissa Paula Grahamin tallilla.

2. Uran alkuvaiheita kesällä 1974. Kati ratsastaa Aulangon tallin Roki-hevosella.

3. Kati ja Pohjola Vancouver Lontoon hallikilpailuissa.

2.

3.

”Se, mitä ratsastaja tekee valmennusten välillä, määrittää sen, miten hän kilpailuissa menestyy”